

Vyměřovací úřad vzal za základ mimo »náhradu« 57.500 Kč částku 6.130 Kč, totiž onu částku, jakou stanovena byla smírnou dohodou podle protokolu ze 16. listopadu 1931 hodnota nikoli pozemku, postoupeného Báňskou a hutní společností st-lům, nýbrž pozemků ve výměře 1226 m², postoupených manželé Ř. Báňské a hutní společnosti. Vyměřovací úřad vzal tedy za základ vyměření dávky z části obecnou hodnotu zcizených pozemků, z části zcizovací jejich cenu, za kterouž pokládal onu náhradu 57.500 Kč. Tento postup není přípustný.

Úřad může vzít za podklad výměry buď obecnou hodnotu stanovenou podle § 17 dávk. prav. anebo zjištěnou cenu realitního komplexu, který jest předmětem dávky, nikoli však z části hodnotu a z části cenu. Žal. úřad následkem onoho mylného předpokladu nesprávný postup vyměřovacího úřadu přehlédl, v čemž spočívá podstatná vada řízení.

Otázkou, zda v daném případě bylo možno vycházeti z ceny místo hodnoty, se nss za tohoto stavu nemohl zabývat, rovněž jako nemohl řešiti otázku, zda v případě, že by bylo možno vycházeti z ceny, odpovídalo by smlouvě vzít celou částku 57.500 Kč, v níž byla obsažena i náhrada za zbourání domu, st-li stipulovaná, jako ekvivalent za převod nemovitostí.

Č. 12.083.

Dávka z přepychových bytů (Bratislava): Okolnost, že byt se v zimě nehodí k obývání, nevylučuje ho z dávkové povinnosti.

(Nález ze dne 17. října 1935 č. 18.718/35.)

V ě c: Dr. Imrich B. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním příkazem důchodkového oddělení města Bratislavy z 27. srpna 1932 předeepsal úřad st-li dávku z přepychových bytů, za jejíž podklad byl vzat součet dvou bytů st-lových.

Odvolání st-lovo, namítající, že jeden z bytů je v letním domě, který není v zimě obyvatelný, zamítl v konečné instanci žal. úřad v podstatě z důvodu, že podle dávkových pravidel jest nerozhodno, jestli se obývají místnosti jen v zimě nebo v létě.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost tvrdí, že prý pojem »obytné místnosti« vyžaduje, aby dotyčná místnost byla použitelná a obyvatelná v celém roce; poněvadž místnosti v jednom z obou bytů nejsou v zimě obyvatelné, nelze je pokládati za místnosti obytné a vyměřovati z nich dávku. Náзор stížnosti je však mylný.

Paragraf 1 odst. 2 dávk. prav. prohlašuje za místnost obytnou ve smyslu pravidel každou prostorou bytu, která je souvislými stěnami, stropem a podlahou pro sebe uzavřena a má aspoň jedno okno a dvéře. Že

sporné místnosti jsou takovými místnostmi, stížnost nepopírá. Aby místnost byla také obyvatelna, zejména obyvatelna po celý rok, dávková pravidla pro pojem obytné místnosti nikde nepožadují (srov. Boh. A 3570/24). Nemůže tedy okolnost, že sporných místností nelze v zimním období používat k bydlení, vylučovat je z pojmu místností obytných ve smyslu dávk. pravidel, resp. z povinnosti dávkové.

Č. 12.084.

Živnostenské právo: Veřejná obchodní společnost jako samostatná nositelka živn. oprávnění, odlišná od jednotlivých společníků.

(Nález ze dne 18. října 1935 č. 18.659/33.)

Věc: Ing. Engelbert G. a Terezie F. v Ú. proti zemskému úřadu v Praze o přestupky živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem ze 13. října 1932 okr. úřad v Mar. Lázních odsoudil podle § 132 písm. a) živn. ř. oba st-le, a to každého z nich k pokutě 200 Kč, po př. k vězení na dvacet dnů pro přestupek § 22 živn. ř., kterého se dopustili tím, že pod firmou Ing. Jos. F. provozovali v M. živnost stavitelskou, ač firma ta neměla k tomu koncesi podle § 3 živn. řádu.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl odvolání obou st-lů, vysloviv, že skutková podstata přestupku jest prokázána jejich vlastním doznáním. K vývodům odvolání uvedl žal. úřad toto: Oba st-lé doznali, že uzavřeli veřejnou obchodní společnost pod firmou Ing. Jos. F. a provozovali pod touto firmou stavitelskou živnost v M. Veřejná obchodní společnost je osobou od jednotlivých společníků rozličnou, která potřebuje ve smyslu § 3 živn. ř. vlastní koncesi. Poněvadž společnost takovou koncesi neměla, byli oba společníci potrestáni právem.

O stížnostech uvažoval nss takto:

Stížnosti dovozují, že veřejná obchodní společnost není samostatným subjektem různým od jednotlivých společníků, že není tudíž právnickou osobou a proto prý není třeba, aby měla svou vlastní samostatnou koncesi a stačí prý, když má koncesi jeden ze společníků. V tom však se stížnosti mýlí.

Podle § 132 písm. a) živn. ř. jest trestný ten, kdo samostatně provozuje koncesovanou živnost, ač nemá potřebnou k tomu koncesi. Podle § 22 živn. ř. má žádat o koncesi ten, kdo chce provozovat koncesovanou živnost, a před udělením koncese nesmí počít s provozem. Koncesi tedy musí míti sám podnikatel. V tomto případě jest však podnikatelem veřejná obchodní společnost, která, ač není právnickou osobou, jest přes to subjektem samostatným, od jednotlivých společníků různým. Za samostatný subjekt živn. oprávnění uznává společnost také živn. řád, a to v předpisu § 3, který jedná o osobách právnických a společnostech,